İBRAHİM ÜNSAL

Her İmlaya Maydanoz

Komik Değişim Öyküleri

5. Baskı

GENÇ HAYAT

İBRAHİM ÜNSAL

Her İmlaya Maydanoz

Komik Değişim Öyküleri

bir HAYAT YAYIN GRUBU markasıdır.
© 2015, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. Ltd. Şti.
Tüm yayın hakları Hayat Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

Merhaba Genç Arkadaşımız;
Genel müdüründen yayın yönetmenine, yayın danışmanından pazarlama müdürüne, editöründen grafikerine, yazarından çizerine kadar müthiş bir ekibin bıkmadan sıkılmadan, gecesini gündüzüne katarak hazırladığı bu kitabın her sayfasında bizleri de hatırla! Çünkü sen bizim hep aklımızdasın…

ISBN : 978-605-5122-68-3

Genç Hayat : 84

Kitabın Adı : Her İmlaya Maydanoz

Yazar : İbrahim Ünsal

Yayın Yönetmeni : Recep Efe

Editör : F. Zehra Bayrak

Kapak ve İç Tasarım : Hayat Yayınları

Baskı Yeri - Tarihi : Ankara - 2018

Baskı - Cilt : Ertem Basım

Başkent Organize Sanayi Bölgesi 22. Cadde
No:8 Malıköy - Temelli / ANKARA
Tel: (0 312) 284 18 14

Sertifika No: 16031

Hayat Yayın Grubu

Nişancı Mahallesi Davutağa Caddesi No: 26/1
34050 Eyüp - İstanbul

Tel: 0212 613 11 00 GSM: 0530 290 99 78 Faks: 0212 613 11 55

www.gnchyt.com - editor@gnchyt.com

twitter.com/gnchyt - facebook.com/gnc.hyt

İBRAHİM ÜNSAL

Her İmlaya Maydanoz

Komik Değişim Öyküleri

GENÇ HAYAT

- I. BÖLÜM-

Kabahat Kimde?

"Kızanda mı, Kızdıranda mı?"

ÖFKELİ ÖYKÜLER

Halim mi Selim mi?

Hani, 'halim selim* adam' derler ya… Hah işte! Bizim, çocuk kitapları yazarı Halim Çulsuzoğlu da tam böyle bir adam… Yani ki ismiyle müsemma…** Sözcük karşılığı olarak 'yumuşak huylu' desek…

Ihh!.. Yetersiz gelir. Peki, ne demek gerekir ki? Örneklemeye girişsek, belki bir düzine 'mesela' ile onun halim selim tabiatını bir parça betimleyebiliriz. Biz sadece üç tanesini alalım da, sıkıcı olmasın.

Halim Bey var ya Halim Bey… Mesela, pamuk gibi adam… Mesela pamuk şekeri gibi adam… Mesela içine pamuk şekeri katılmış keten helvası gibi bir adam… Yumuşacık, tatlı mı tatlı bir tabiat işte onunkisi…

Halim Bey, aslında yazardan çok şair sayılır. İlgisi de, sevgisi de, yeteneği de düz yazıdan çok daha fazla şiirden yana ağır basıyor. Ama çalıştığı yayınevinin sahibi,

* **Halim selim:** Yumuşak huylu, doğru (kimse).

** **İsmiyle müsemma:** Kişiliğine uygun anlamda adı olan.

'Şiir kitapları bizim ülkemizde satmıyor azizim. Biz zarar ederiz, sen de artık sayfa sayfa koparır şiirlerinle karnını doyurursun." dedi mi; dedi…

Halim Bey de bu hususta bir daha ağzını açamadı.

Gerçi patron Erol Elibol, şiirlerinin yayımlanması hususunda kapıyı tam da kapamamıştı Halim Bey'e. Onun pek üzüldüğünü görünce demişti ki:

"Yav, Halim Beyciğim… Biliyorum, bu sözümden dolayı bana biraz kırıldın ama… Ne yapayım ki acı gerçek de bu işte… Sadece ünlü şairlerin kitapları satıyor. Ha, senin ismini de çocuk edebiyatında olsun biraz cilalatalım, o zaman bir şeyler düşünürüz."

Ah, cebi bol, eli açık; yüce gönüllü Erol Bey! Bu sözleriyle Halim Bey'e uzak ara bir ümit değil de, güvence vermişti sanki. O gün bugündür; Şair Halim Çulsuzoğlu, şiirlerinde kullandığı mahlasıyla* Âşık Çulsuz, duygularını sele vermişti. Çağlaya çağlaya gece gündüz şiir yazıyordu.

Şimdilik şiirlerinin tek okuyucusu, daha ziyade tek dinleyicisi eşiydi. Ama Halim Bey, çok ümitliydi. Öyle ki, bir gün imza gününde şiir kitaplarının önünde yüz, iki yüz metrelik hayran kuyruğu bile hayal edebiliyordu. Bu hayal, kaleminin şiirsel ucuna öyle bir ilham, öyle bir güç veriyordu ki; yazdıkça yazası geliyordu Halim Bey'in… Semailer dizip, koşmalar** koşup duruyordu

* **Mahlas:** Şairlerin şiirlerinde kullandıkları takma ad.

** **Semai, koşma:** Hece ölçüsüyle meydana getirilen halk edebiyatı şiir türleri.

birbiri ardınca. Hiç mi hiç bıkmadan usanmadan, hiç mi hiç yorulmadan… Her gün, ama her gün birkaç şiir daha ekleniyordu beşinci şiir defterine… Ta ki, o güne dek…

Halim Bey, o sabah gün ışımadan uyandı. Tuhaf bir rüya görmüştü. Bir kitap fuarındaydı. Bütün stantlar sinek avlarken, onun şiir kitaplarının önünde, hayallerini de süslediğince âdeta izdiham yaşanıyordu. Âşık Çulsuz, başta her okuru için mektup gibi döşendiği imza üstünü, gittikçe kısaltmak zorunda kalmış, en sonunda üç kelimeye düşürerek seriye bağlamıştı: "Sevgiler… Âşık Çulsuz… Sevgiler… Âşık Çulsuz…"

Her şey ne kadar güzel, hayat ne kadar tatlıydı!... Fuar alanı sıcacık, önündeki kitap istifleri sıcacık, Âşık Çulsuz'dan bir imza alabilmek için birbirlerini ezen okurlar sıcacık…

Ama nasıl oluyorsa, durum birden değişiveriyor. Âşık Çulsuz'un kalemi aniden donuveriyor sanki. Parmakları uyuşup kıpırdamaz oluyor. Bir şey söylemek istiyor; sesi çıkmıyor ki, tek kelime edebilsin. Bunun üzerine biraz öncesinin şiir sevdalıları aniden standın etrafında bir çember oluşturup dönmeye başlıyorlar… Dönerken de ellerindeki kitapları havada sallayarak bağrışıp duruyorlar:

"Hâlsiz Şair, dilsiz Şair… Parasız pulsuz, Çulsuz Şair…"

Aralarında sıfır tıraşlı, çocukluğundaki ortaokul üniformalı bir çocuk ayrıca bağırıyor:

"Hey, Çulsuz Dede!.. Sen bunları şiir mi sanıyorsun? Hayatında hiç mi şiir okumadın ha?"

Halim Çulsuzoğlu, işte o keltoşun acayip bir sırıtışla tekrarladığı son bağırışta, sıçrayarak uyanmıştı. Yataktan da fırlayıp banyoya koştu. Elini yüzünü buz gibi suyla yıkayıp kendine gelmeye çalıştı. Tekrar yatağa girdiyse de gayri bir türlü uyku tutmadı. Ezanla birlikte de kalkıp namaza durdu. Sonrasında da pencere kenarına oturup şiir yazmaya koyuldu.

Eşi kahvaltıya çağırdığında yazdığı şiiri tamamlamıştı. Masaya otururken müjdeyi verdi:

"Sabahın bereketi gibi ilhamı da başka oluyor hanım. Sanırım, bugüne kadarki en güzel şiirimi yazdım."

Eşi gerçekten öyle mi yaptı, yoksa kendisine mi öyle geldi; bilemedi Halim Bey… Memnune Hanım, onun bu müjdesine karşılık verirken sanki yüzünü buruşturmuştu:

"İyi ya… Beşinci defteri de bugün yarın doldurursun gayri."

Ahaa!.. Şimdi ne demekti ki bu? Aşık Çulsuz, ilk ve son okurunu da mı kaybediyordu yoksa? Yüzünün buruşmasından başka, Memnune Hanım'ın sesi de pek bir memnuniyetsizdi.

Halim Bey, içsel bir teselliye kendini inandırmaya çalıştı:

'Yok, yok … Bana öyle geliyor galiba. Hâlâ rüyamdaki o sırıtık keltoşun etkisinde olmalıyım.'

Kendi telkininden sonuç almış da, eşini yanlış anladığına ikna olmuşçasına, her zamanki kalıplaşmış sorusunu sordu:

"Ben mi okuyayım, sen mi okursun?"

Haydaa!.. Memnune Hanım, yine yüz vermedi:

"Kahvaltıdan sonra okursun bir ara. Hadi, çayın soğuyacak."

Halim Bey, hafiften hafife kızacakmış gibi olmasına kendisi bile şaşırdı. O Halim Bey ki, başkalarının öfke küpü gibisinden çat diye çatlayacağı kimi olaylar karşısında bile hiç sinirlenmeyen bir insandı. Ha, sadece ve sadece şiiri için olumsuz bir laf edildi mi içten içe bozulurdu ama hiçbir zaman da kırgınlığını, kızgınlığını dışa vurmazdı. Bu kez ise şiirine karşı eşinin ilgisizliğine alınmaktan öte kızar gibi oldu. Aklından dilinin ucuna kadar gelen ilk tepki, 'Başlarım şimdi senin çayından!' demek olacaktı ki, son anda tuttu kendini.

"Bir kıtasını okuyayım bari." diye ısrarcı oldu. Memnune Hanım'dan cevap gelmemesini, kabule yordu ve okumaya başladı:

"Benliğime hiçbir baha biçmedim
Etsem etsem bir pul ederim dostlar
Kendime bir nâm-ı âlâ seçmedim
Bir Çulsuz âşığım hep derim dostlar"

O okurken eşi, çayını karıştırmaya başlamıştı. Son iki dizeye, kaşığın şıngırtısı eşlik edince, Halim Bey, o güne değin bir benzeri aklının ucundan bile geçmeyen çok aşırı bir tepkiye niyetlenir gibi oldu: O çay kaşığını kapıp, Memnune Hanım'ın yüzüne fırlatmak… Kendini zoraki frenleyebildi ama eyleme dönüşmekten alıkoyabildiği öfkesi, dilinden fırladı:

"Bende kabahat ki, seni sanatsever belledim. Aha o elindeki kaşık gibi tıngır mıngırmışsın da haberim yokmuş. Cahil olduğun kadar da kabaymışsın meğer."

Memnune Hanım, evvelinden yeterince dolmuş olacak ki, son damlayı bekleyen bardak gibi birdenbire taşıverdi. O taşkına kendisini kaptıran Halim Bey de köpürdükçe köpürdü.

"Anlamadım!.. Anlamadım!.. Sen bana mı, 'cahil, kaba' diyorsun şimdi."

"Evet, sana diyorum. Öyle olmasan, bir sanat icra edilirken cehaletini, kabalığını tıngırtıya vurmazdın."

"Ne sanatı be, ne sanatı!.. Otuz yıldır bıktım usandım senin şiir şiir diye tutturduğun zırvalardan."

"Ne?! Benim şiirlerime mi 'zırva' diyorsun sen? Seni nankör riyakâr seni… Demek, en az yarısını senin için yazdığım o şiirleri beğenmiş gibi görünürken hep yalan söylüyordun ha? Demek otuz yıldır, tam otuz yıldır kandırıyordun beni?"

"O zamanlar böyle miydin? Her şeyi tadında ölçüsünde bırakmasını bilirdin. Ya şimdi… Kahvaltıda bile zeytin, peynir yerine şiir dediğin o saçmalıkları yedirmeye başladın artık. El âlem yaşlandıkça oturur; sen yaşlandıkça tuhaflaştın ki, iyice şirazeden çıktın* be adam. Bana ne senin çulundan, çulsuzundan… Yeter artık, yeterrr!..."

"Ha!.. Son noktayı koydun demek ki… Benim şiirlerimi beğenmeyen beni de beğenmiyor demektir. Beğenmediğin bir adamla da ömür çürütmene razı gelemem. Var, bildiğin gibi yap öyleyse…"

"Vay vay vay!... 'Boşanalım' diyorsun yani. İyi, bence hiç mahzuru yok. O hâlde beyhude vakit geçirmene de gerek yok. Buyur beyefendi… Kapı orada…"

Halim Bey, son kez karşılık verecekti. Gözlerini patlattı, dudaklarını uzattı… Son anda vazgeçti. Dilinin ucuna kadar gelenleri yutkunup, oturduğu sandalyeyi devirerek masadan kalktı. Çeyrek saat sonra Memnune Hanım, bir adım ötesinde dış kapının suratına kapandığını sanarak irkildi. Sonra da masaya kapanıp ağlamaya başladı.

* * *

Halim Bey, elinde babadan yadigâr** tahta bavuluyla bir parkın içinden geçiyordu. Hiç aklında yokken durup, bir banka oturdu. Daha doğrusu oturmadı da, ban-

* **Şirazeden çıkmak:** Akıl dengesini kaybetmek.

** **Yadigâr:** Bir kimseyi veya bir olayı hatırlatan nesne.

kın kenarına şöylesine ilişiverdi. Bir süre, soluk sarı güz yapraklarının rüzgârda savrularak uçuşmalarını seyretti. Kendi hâliyle yapraklar arasında kurduğu benzerlik, ona kısa bir taşlamanın* ilhamını verdi. Hiçbir sözcüğünü müsveddeye** vurmadan, üç dakikada üç dörtlük döktürdü. İlk iki dörtlüğü, paramparça olmuş yüreğinde gizledi. Son dörtlük ise, ağaçlardan dökülen yapraklara nazire yaparcasına onun dudaklarından dökülüp savruldu:

"Nice gerçekleri yalan eyledin
Gönül cevherimi talan eyledin
Hükmettiğin tahtı viran eyledin
Savurdun Çulsuz'u 'çul' *deyu deyu"*

Halim Bey, bu kez iyiden iyiye banka yerleşip, arkasına yaslandı. Bakışlarını, büyük ama bütün canlılığını yitirdiği için kendini bâd-ı sabânın*** insafına bırakmış bir çınar yaprağının peşine taktı. O yaprak, bir süre sağa sola savrulduktan sonra gelip Halim Bey'in yüzüne yapıştı. Halim Bey, 'Hah, bir sen kalmıştın.' diye içlenerek, yaprağa söylendi:

"Bir sen kalmıştın sillesini yemediğim. Sen de vurdun, tamam oldu."

---

* **Taşlama:** Bir kişinin, toplumun, kurumun bozuk, aksak, kötü yönlerini yermek amacıyla yazılan, söylenen halk şiiri.

** **Müsvedde:** Yazı taslağı, karalama.

*** **Bâd-ı sabâ:** Doğudan esen hafif, hoş rüzgâr.

Çınar yaprağını yüzünden alıp, tekrar rüzgâra saldı. Kendisi de uzak mı uzak bir hayal perdesinde maziye daldı. Eşine, güzeller güzeli sevgili Memnune'sine yazdığı ilk şiiri anımsadı. Akrostiş* tutturacağım diye az mı uğraşmıştı. Nice bir uğraştıktan sonra başarmıştı ya, sanatsal yönden pek de içine sinmemişti sekiz dizelik semai… Kendi kendine gülerek o şiiri mırıldandı:

*"**M**elek yüzlüm pamuk ellim*
__E__lin başka yüzün başka
__M__aviş gözlüm dudu dillim
*__N__ur-ı cihan** gözün başka*

*__U__fk-ı şamda*** ateşimsin*
*__N__evbaharda**** güneşimsin*
*__E__bed-müddet***** tek eşimsin*
__M__est eyleyen sözün başka"

Naim Bey, şiiri bitirince tekrar derin bir iç geçirerek kahırlandı:

"Oof off!.. Nereden nereye… Mest eyleyen kanarya cıvıltısından, şu bîçâre âşığı âdeta zehirleyen ısırgan da-

* **Akrostiş:** Her dizenin ilk harfi yukarıdan aşağıya doğru okununca ortaya bir söz çıkacak biçimde düzenlenmiş manzume. (Metindeki şiirin ilk harfleri 'Memnunem' ismini oluşturmaktadır.)

** **Nur-ı cihan:** Cihanın nuru, dünyanın ışığı.

*** **Şâm-ı akşam:** Akşamın ufku.

**** **Nevbahar**: İlkbahar.

***** **Ebed-müddet:** Sonsuz, süresiz.

lamasına… Ah Memnune, ah!... Böyle mi olacaktı maviş gözlüm? Böyle mi olmalıydı dudu dillim?"

Tam o anda bankın önünden geçmekte olan süslü püslü bir kadın bu sözleri üzerine alındı. Halim Bey'in karşısına dikilerek çıkıştı:

"Aaa!.. Delinin zoruna bak ayol!.. Yaşına başına bakmadan, kızı yerinde bir masumeye* laf atıyor. Terbiyesiz kart horoz!.."

Bunları söyleyen -haniyse kendisiyle yaşıt olan- süslü kadın hemen uzaklaştığı için; Halim Bey, ona bir açıklama yapamadı. Kendi kendine kahırlanmaya devam etti:

"Demekki 'vefa' denilen şey, gerçekten Dersaadet'te** bir semtin isminden ibaretmiş."

Eliyle, dizleri üstündeki tahta bavula vurarak devam etti:

"Hâlbuki şu dür ü gevherlerin*** yarıdan fazlası, Memnune vefasızı için yazılmış. Bir zamanlar gözümün içine bakarak dinlerdi. Şimdi ise elime tutuşturdu da kapı dışarı etti beni. Ah Memnune ah!.. Alacağın olsun senin… Meşhur bir şair olunca…"

Bavulu açtı. Şiir defterlerini çıkarıp, bavulun üstüne dizdi. Hiç kıpırdamadan defterleri seyre daldı.

---

* **Masume:** Masum, günahsız, suçsuz kadın; küçük kız çocuğu.

** **Dersaadet:** İstanbul.

*** **Dür ü gevher:** İnci ve elmas. (Metinde benzetmeli olarak Halim Bey'in şiirleri kastediliyor.)

Bir ara karşısında, rüyasındaki keltoşa benzeyen bir afacan belirdi. Aynı onun gibi sırıtarak sordu:

"Ne o bey baba? Aç kaldın da eski defterleri mi satılığa çıkardın?"

Halim Bey, kızdı ama belli etmedi.

"He canım, öyle… Ne yaparsın, hayat işte…" dedi. Bu kez, o sordu:

"Alır mısın birini?"

Çocuk, kolundan çekiştiren arkadaşının peşi sıra sürüklenirken cevap verdi:

"İstemem bey baba; sana kalsın… Kim bilir içlerinde ne ipe sapa gelmez, ne manyakça şeyler yazılıdır."

Halim Bey, kalkıp çocuğun peşine düşmemek için kendini zor zapt etti. Ama benzerinden sözler duymak korkusuyla hemen toparlandı. Defterlerini bavuluna yerleştirdi. Yavaşça doğrulup; ağır ve bitkin adımlarla, eski bir arkadaşının işlettiği ucuz otelin yolunu tuttu.

* * *

Halim Bey, oteldeki ilk gecesinin büyük kısmını uykusuz geçirdi. Ertesi günden itibaren hayatına nasıl bir yön vereceğini düşünüp durdu.

Maddi olarak pek sıkıntısı yoktu. Emekli maaşının üstüne, hikâye kitaplarından gelen telif hakkı da ilave bir gelir oluyordu. Elbette Memnune'yi de düşünecekti.

İBRAHİM ÜNSAL

Her İmlaya Maydanoz

Komik Değişim Öyküleri

"O hayat dolu insan gitmiş, yerine ölüden farksız bir onulmaz hasta gelmişti. Bir sıcak iklim denizinin kıpırtısız sükûneti içinde sadece nefes alıp veriyor, başka da bir hayat emaresi göstermiyordu.
Üçüncü günün akşamında ilginç bir gelişme oldu.
Emin Bey, birdenbire değişiverdi."

Emin Bey'in neden birdenbire değişip delirdiğini veya Cimri Sultan'ın - bayılacak derecede - neyden korktuğunu; gâh hüzünlenip, çokça da gülerek öğrenmek ister misiniz? "Evet" diyenleri, komik ve tatlı hikâyeleri okumaya davet ediyoruz.

www.gnchyt.com

9 786055 122683

₺10

twitter.com/gnchyt
facebook.com/gnchyt